

Arrest

nr. 248 188 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : A. (..)

+ 3 kinderen: A., Y. (..) (xxxxxxxxxxx);
A., A. (..) (xxxxxxxxxxx);
A., J. (..) (xxxxxxxxxxx);

voornaam : S. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats : Merdikh

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*12' ,3 tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

- “- Schending van het artikel 1 °6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het artikel 8 E. V. R.M. ;
- Schending van het artikel 3 E. V.R.M. ;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie;
- Schending van artikel 74/14 §1 en §3 Vreemdelingenwet;
- Schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

- 3.1.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

- 3.2.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 3.3.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 3.4.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling!

- 3.5.

Impact van Covid-19

De verzoekster wenst vooreerst te verwijzen naar de maatregelen genomen door de regering op advies van de Veiligheidsraad die zijn ingegaan op 18/03/2020 waarbij alle niet essentiële verplaatsingen worden verboden. Enkel voedingswinkels en apotheken mogen openblijven. De dienst van verwerende partij registreerden een tijdlang geen nieuwe asielaanvragen. Alle interviews blijven tot op heden opgeschort. Ook de Hoven-en rechtbanken namen aangepast maatregelen.

De maatregelen werden bovendien tot op heden nog steeds verlengd. Hoewel enkele versoepelingen werden genomen, zijn niet- essentiële verplaatsingen, zoals ook het reizen naar andere landen, nog steeds verboden.

De verzoekster was dan ook verbaasd toen hij kennis kreeg van de bestreden beslissing.

- 3.5.1.

Er dient rekening te worden gehouden met de coronamaatregelen en de situatie in Griekenland.

Door de epidemie is het voor de verzoekster in de eerste plaats heel moeilijk om zich naar Griekenland te begeven, aangezien de grenzen gesloten zijn en niet-essentiële verplaatsingen verboden zijn.

Zo stelt het UNHCR in een oproep van 16 maart 2020, dat maatregelen in het kader van de coronacrisis niet ertoe mogen leiden dat asielzoekers geen effectieve mogelijkheid meer hebben om asiel aan te vragen of dat zij in strijd met het refoulement verbod worden teruggestuurd. (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Key Legal Considerations on access to territory for persons in need of international protection in the context of the COVID-19 response, 16 March 2020, available at: <https://www.refworld.org/docid/5e7132834.html> [accessed 11 May 2020] (zie stuk 2).

Asielzoekers lijden tevens onder de strenge maatregelen die door Griekenland worden opgelegd, waarbij sprake is van voedsel tekort, financiële moeilijkheden, gesloten administratieve diensten.

Tevens dient de Dienst vreemdelingenzaken te onderzoeken opdat de gezondheid van de verzoekster niet in gedrang komt wanneer zij wordt terug gestuurd naar Griekenland.

- 3.5.2.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar een recent bericht van UNHCR waarin benadrukt wordt dat erkende vluchtelingen in Griekenland, onvoldoende ondersteuning krijgen in hun integratie, scholing en opvang! Er is onvoldoende accommodatie in Griekenland, waardoor vele erkend vluchtelingen op straat belanden:

"UNHCR, the UN Refugee Agency, is deeply concerned over government-arranged exit of some 9,000 recognized refugees from Greece's reception system which began yesterday (1 June). In the coming months another 11,000 refugees will have to transit from assistance for asylum seekers to general social welfare, once recognized as refugees by Greece's asylum authorities.

A new law adopted in March 2020 reduces the grace period for recognized refugees from six months to 30 days to make a transition from organized accommodation and basic support to an independent living. The objective to make more resources and space available for asylum-seekers is well-understood, Greece's reception system is facing a shortage of places. Recognized refugees need to vacate much needed accommodation for asylum seekers waiting in crowded reception facilities on the Greek Aegean islands. Over 31,000 women, men, and children live in five island reception centres with capacity for fewer than 6,000.

However, UNHCR has continuously expressed concerns that assistance for many recognized refugees is ending prematurely, before they have an effective access to employment and social welfare schemes, foreseen by Greek law. Also, UNHCR has been urging Greece to increase the national reception capacity at sites, apartments, hotels and through cash for shelter.

Forcing people to leave their accommodation without a safety net and measures to ensure their selfreliance may push many into poverty and homelessness. Most of the affected refugees do not have regular income, many are families with school-aged children, single parents, survivors of violence, and others with specific needs. The ongoing COVID-19 pandemic and measures to reduce its spread create additional challenges by limiting people's ability to move and find work or accommodation.

(zie stuk 3) Hieruit blijkt dat de verzoekster wel degelijk een ernstig risico loopt om op straat terecht te komen bij een terugkeer naar Griekenland!

- 3.5.3.

Verweerster kan zich onmogelijk verschuilen achter een verwijzing naar de weigeringsbeslissing van het CGVS om te besluiten dat er een schending is van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Griekenland.

De weigeringsbeslissing van het CGVS werd trouwens genomen op datum van 21/02/2020, nog voor de officiële uitbraak van Covid-19 in Europa! Gezien het verzoekschrift in hoger beroep van de verzoekster nooit werd geregulariseerd en hierover geen definitieve beoordeling is gevallen, is de pandemie die Covid-19 heeft veroorzaakt, nooit het voorwerp geweest van enig onderzoek.

Enkel en alleen hierom komt het aan de verweerster toe om hierover een grondig onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Griekenland ten gevolge van de pandemie Covid-19.

De motiveringsplicht is overduidelijk geschonden.

De verzoekster heeft er het raden naar of de gevolgen van de huidige pandemie van het uiterst besmettelijke coronavirus bij de beoordeling werd betrokken.

Tot op heden is er ook geen enkele informatie vanuit de Dienst Vreemdelingenzaken uit, hoe verzoekster, zelfs indien zij dit op vrijwillige basis zou willen, de reis naar Griekenland dient te maken.

De verwerende partij neemt dus wetens en willens een beslissing die onmogelijk uit te voeren is. De bijlage 13quinquies kan noch vrijwillig noch gedwongen worden uitgevoerd.

De beslissing is niet ernstig te noemen.

- 3.5.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet louter verschuilen achter de weigeringsbeslissing van het CGVS om te oordelen dat verzoekster geen actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Griekenland.

De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Dat dit individueel onderzoek in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden.

- 3.6.

Het gezins- en familielevens

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familielevens en gezinslevens wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinslevens ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privélevens en van het familie- en gezinslevens: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privélevens, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn communicatie."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Verzoekster heeft immers weldegelijk een privé- en gezinsleven in België.

Zo verblijft verzoekster met haar man in België.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hier ook een melding van gemaakt.

Het hoeft weinig betoog dat de verzoekster wel degelijk een privé- en gezinsleven heeft in België.

Nergens in de bestreden beslissing wordt enige melding gemaakt van verzoeksters echtgenoot.

Die Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig motiveren dat zij geen kennis hadden van het verblijf van verzoeksters echtgenoot in België, gezien dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier van verzoekster.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie...

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar de familiale toestand van verzoekster en rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Verweerster heeft niet alleen hogervermelde grondrechten manifest geschonden maar ook de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van art. 74/14 Vw en de motiveringsplicht werd door verweerster miskent.

- 3.7.

Besluit

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.“

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor het proportionaliteitsbeginsel.

2.6. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekende partij betwist geenszins het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum en zij zich aldus op illegale wijze ophoudt in België. In dat geval moet de verwerende partij in principe een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten voorbij is gegaan aan het bepaalde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij verwijst vooreerst naar de coronamaatregelen ingegaan op 18 maart 2020 waarbij alle niet-essentiële verplaatsingen verboden werden. Zij wijst erop dat zij daardoor niet naar Griekenland kan. Asielzoekers lijden in Griekenland ook onder de strenge coronamaatregelen. Zij stelt verder dat het bestuur had moeten onderzoeken of haar gezondheid niet in het gedrang komt bij terugkeer naar Griekenland. Zij citeert verder uit een UNHCR-bericht over de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland en meent dat zij een ernstig risico loopt op straat terecht te komen in Griekenland.

Tenslotte wijst verzoekende partij erop dat zij een privé- en gezinsleven heeft in België waarmee geen rekening werd gehouden.

2.7. Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.”

Verzoekende partij toont echter op geen enkele wijze aan dat de bevelen terugkeer naar Griekenland moet aanzien worden als een niet-essentiële reis. Het voornoemde ministerieel besluit bevat geen enkele bepaling die aan derdelanders een verbod oplegt om terug te keren naar hun land van verblijf. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat de terugkeer naar Griekenland onder het toepassingsgebied valt van artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken.

Bovendien moet erop worden gewezen dat het middel op dit punt thans grondslag mist nu het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken werd opgeheven (artikel 25 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken). Het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België betrof hoe dan ook slechts een tijdelijk gegeven. De verzoekende partij kan daarom, nog los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onmogelijk kan worden uitgevoerd.

Uit geen enkele bepaling betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt overigens dat de gemachtigde geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen treffen indien de effectieve verwijdering naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf niet op zeer korte termijn kan worden uitgevoerd.

Verder wijst de Raad erop dat de COVID-pandemie de ganse wereld heeft getroffen. Dit maakt echter niet dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat Griekenland de COVID-crisis niet de baas kan. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij reeds erkend werd in Griekenland zodat haar verwijzing naar een UNHCR bericht over de mogelijkheid om asiel aan te vragen en de coronacrisis niet op haar van toepassing is.

Waar verzoekende partij meent dat zij als erkend vluchteling toch een onmenselijke behandeling zal ondergaan in Griekenland en zij op straat zal belanden, wijst de Raad erop dat het verzoek tot

internationale bescherming dat zij in België had ingediend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet-ontvankelijk werd bevonden op 21 februari 2020. Daarbij werd geoordeeld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht te zijn gekomen waardoor zij niet in staat was te voorzien in de meest elementaire behoeften. Bijgevolg werd reeds nagegaan of verzoekende partij een risico loopt op onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Griekenland, wat niet is. Het loutere gegeven dat het UNHCR op algemene wijze wijst op bepaalde bekommernissen inzake huisvesting, waarbij de Raad erop wijst dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkent dat Griekenland bepaalde problemen of uitdagingen kent, maakt niet dat verzoekende partij daarmee aantoonbaar dat zij als terugkerende erkende vluchteling in Griekenland een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Waar zij stelt dat de COVID-uitbraak in Europa zich pas heeft voorgedaan na de beslissing van het Commissariaat-generaal herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Griekse autoriteiten de COVID-crisis niet de baas kunnen. Uit de door de verzoekende partij aangeleverde informatie kan ook niet blijken dat zij als terugkerende erkende vluchteling haar grondrechten in Griekenland niet gewaarborgd zal zien.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar gezondheidstoestand een terugkeer naar Griekenland in de weg staat.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bijkomend onderzoek had moeten verrichten inzake de impact van de COVID-crisis in Griekenland.

2.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog ook zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij evenmin worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Verder blijkt dat in het administratief dossier zich een nota bevindt van 19 mei 2020, met als opschrift *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin het volgende wordt gesteld:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

°Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde bij de DVZ (dd. 06.01.2020) in België te verblijven met haar drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

°Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde bij de DVZ (dd. 06.01.2020) in België te verblijven met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaarde daarnaast twee broers in Griekenland te hebben en een oom in Duitsland, maar zij behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene.

°Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor bij het CGVS (dd. 14.02.2020) dat haar jongste zoon psychologische problemen heeft. Betrokkene legde bij de DVZ geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

°Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.9. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij in België samen met haar partner en drie minderjarige kinderen verblijft.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden door erop te wijzen dat het in het hoger belang is van de kinderen om bij de beide ouders te blijven en allen samen terug te keren naar Griekenland.

2.10. Voorts, waar verzoekende partij nog betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven in België, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing amper zes maanden in België verbleef, en dit dan nog enkel in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij kan bezwaarlijk gevolgd worden dat zij op dergelijke korte tijdsperiode een beschermenswaardig privéleven in België zou ontwikkeld hebben. Zij maakt dit ook hoegenaamd op geen enkele wijze concreet aannemelijk.

2.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 EVRM aannemelijk. Artikel 7 van het Handvest, dat een gelijkaardige inhoud bevat als artikel 8 EVRM, is gelet op voorgaande evenmin geschonden.

2.12. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van de door haar ingeroepen overige bepalingen en beginselen aannemelijk. Verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER